

kteře nižším soudům nebyly známé při vydání jejich usnesení, které však na jevo vyšly teprve dodatečným šetřením, konaným na základě údajů dovolacího rekursu. Šetřením tímto vyšlo na jevo, že zůstavitel, zemřevší dne 15. března 1929, učinil dne 10. března 1929, v současné přítomnosti tří svědků prohlášení, kterým všecko své jmění zůstavil Janu M-ovi, synu svého předemzemřelého bratra. Františka S-ová, sestra zůstavitele, odvozuje své právo dědické z písemné závěti, učiněné v roce 1929, tedy ze závěti prý dříve sepsané. Jest sice pravdou, že Jan M. se dosud nepřihlásil za dědice z této ústní závěti; nemohl však tak dosud učiniti, poněvadž nebyla dosud jsooucnost a obsah této ústní závěti soudem zjištěna a nebyla tato závěť dosud ani soudně prohlášena (§ 65 nesp. říz.). Novému zahájení řízení pozůstalostního nevadí, že pozůstalost byla již projednána s Františkou S-ovou na základě písemné závěti z roku 1929, neboť odevzdací listina nebyla dosud vydána a nebylo proto řízení pozůstalostní skončeno (§ 180 nesp. říz.) a může tudíž býti znovu zahájeno. Bylo proto vydání odevzdací listiny, opírající se o dřívější písemnou závěť z roku 1929, bez výslechu zájemníků o platnosti nově objeveného ústního posledního pořízení ze dne 10. března 1929, bez jeho prohlášení a bez výzvy k dědické přihlášce z něho a bez případného poukazu některého z přihlášených dědiců na pořad práva (§§ 125 a 126 nesp. pat.) zřejmě protizákonným. Bylo proto změnění usnesení nižších soudů a poukázati pozůstalostní soud, by nově zahájil řízení pozůstalostní a přihlížel při něm i k nově objevenému pořízení a zjistil zejména, zda bylo zřízeno později než písemná závěť, a přihlédl i k prohlášení svědků a uvážil, zda prohlášení zůstavitele tam osvědčené není jen odkazem podle § 956 obč. zák. a zda se kryje s jeho prohlášením, doosvědčeným jinými svědky, jež by nasvědčovalo nové ústní závěti.

Čís. 9515.

Bylo-li stanoveno v dopisu, jímž zaslána faktura, platební místo mimo obvod soudu, u něhož mělo býti žalováno, nelze použití § 88, druhý odstavec, j. n.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, R I 1016/29.)

Proti žalobě, zadané na fakturovém sudišti (krajský soud v Mostě) vznesl žalovaný námitku místní nepřislušnosti. Soud první stolice námitku zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jest nesporno, že žalované byla zaslána faktura ze dne 2. ledna 1929 opatřená doložkou »splatno a žalovatelné v Žatci« dopisem z téhož dne, v němž žalobkyně žádá, by žalovaná účtovanou částku zaplatila nejdéle 8. ledna 1929 u firmy E. ve Vídni na účet žalobkyně. Měl-li míti tento dopis vůbec nějaký význam, lze jej vykládati jen v ten

smysl, že jím bylo změněno platební místo uvedené v účtu (Žatec) na Vídeň, že bylo stanoveno místo platební, jež není v obvodu soudu, u něhož podle doložky v účtu mělo býti žalováno. Tím bylo vyloučeno použití § 88 druhý odstavec j. n., neboť sudiště podle tohoto přesně formálního předpisu zákonného vyžaduje jednotnost místa platebního a žalobního. Tato jednotnost byla tu porušena, poněvadž místo plnění není v obvodu soudu, u něhož má býti žalováno.

Čís. 9516.

Do usnesení, jímž byl k návrhu podle § 30 (4) vyr. ř. zřízen nový vyrovnací správce, nepřisluší právo k rekursu dřívějšímu vyrovnacímu správci.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, R I 30/30.)

Do usnesení vyrovnacího soudu, jímž byl dosavadní vyrovnací správce Dr. Jindřich V. sprostěn a na jeho místo ustanoven nový vyrovnací správce Alois Z., podal rekurs dosavadní vyrovnací správce. Rekursní soud odmítl rekurs pro nedostatek aktivního oprávnění rekurentova. Důvody: Rekurent byl sice ustanoven vyrovnacím správcem, avšak k návrhu vyrovnací dlužnice byl podle § 30 (4) vyr. ř. zřízen napadeným usnesením za nového vyrovnacího správce Alois Z. Zřízení stěžovatele bylo podle § 30 (4) vyr. ř. odvoláno a když pak podle cit. ustanovení zákona k návrhu jednoho z tam uvedených účastníků nastala změna v osobě vyrovnacího správce, nenabyl tím dřívější z úřadu sprostěný vyrovnací správce práva k rekursu do dotyčného usnesení, neboť nenáleží k osobám podle § 30 (4) vyr. ř., které jediné by byly k rekursu oprávněny. Jest proto rekurs pro nedostatek aktivní legitimace rekurentovy nepřijatelný a bylo jej proto odmítnouti (§ 63 vyr. ř., § 172 k. ř. a § 526 c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu poukávav ke správným důvodům napadeného usnesení, k nimž dodal, že původně ustanovený vyrovnávací správce nenabývá povoláním k tomuto úřadu neodvolatelného práva, což patrně již z toho, že zákon sám v odst. (4) § 30 vyrovn. ř. jmenování jiného vyrovnávacího správce výslovně připouští. Byl-li tedy jmenován jiný správce, nebylo tím nijak vsaženo v práva dosavadního správce a nelze ho vůbec řaditi k účastníkům, nanejvýš k účastníkům, uvedeným v § 30 (4) vyr. ř. Ani jeho případné nároky na náhradu hotových vydání a na odměnu z dosavadní správy (§ 33 vyr. ř.), nečinily by ho účastníkem, neboť z doslovu odst. (4) § 30 vyr. ř. vychází, že zákon původního vyrovnávacího správce vzhledem k uvedeným právním nárokům, jež vzešly teprve za vyrovnacího řízení a z jeho podnětu, nepokládá za věřitele ve smyslu tohoto zákonného předpisu.

9517.

Ručení za škodu z provozu silostrojů.

Nejde o křížovátku ve smyslu § 46 nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., přetíná-li silnici železniční trať, jejíž přejezd v době